

Nadver – kærlighedens måltid

Vi spiser gerne sammen med dem, vi holder af, eller dem, som vi ønsker at få et fællesskab med. Når vi sidder omkring bordet, udveksler vi andet og mere end saltet og kartoflerne: samtale, venskab, kærlighed. Sådan er det også med nadveren.

Nadver er et gammelt nordisk ord for aftensmad. Det var da også skærtorsdag aften Jesus spiste sammen med sine disciple for sidste gang, inden han blev taget til fange, pint og korsfæstet. Mens de spiste, sagde han til disciplene, at når han var borte, skulle de spise sammen på samme måde, for så ville han selv være til stede hos dem gennem brødet og vinen.

Siden de første kristne begyndte at holde gudstjeneste, har man delt brødet og vinen til minde om Jesus. Det er stadig en vigtig del af folkekirkens gudstjeneste, at den opstandne Kristus er til stede med Guds kærlighed og tilgivelse. Vi kalder det også at "gå til alters", for menigheden samles i en halvcirkel om altret, således at værtspladsen bag altret er tilegnet Kristus. Når vinen og brødet indtages, bliver den knælende menighed både "sammenspist" med Jesus og hinanden. Men også den del af menigheden, som af forskellige grunde ikke deltager, får del i Guds velsignelse.

Der uddeles kun en lille smule brød og en par dråber vin for at understrege, at mætheden ikke er fysisk, men åndelig.

Brødet er usyret, altså uden hævemiddel, ligesom det brød, israelitterne skulle bringe med sig på rejsen ud af Egypten. Nu til dags er de små brød bagt på Diakonissestiftelsen i København, og vinen er portvin. Det er altså ganske almindelige ting, vi indtager, men når ordene lyder over måltidet, bliver det "Jesu sande legeme og blod". Derfor kalder vi nadveren et "sakramente" på samme måde som dåben med almindeligt postevand bliver et sakramente, en hellig handling, når Guds ord lyder. "Dette er Jesus Kristi legeme", "Dette er Jesu Kristi blod", siger præsten.

Indstiftelsesordene, en sammensætning af ord fra Det nye Testamente, som lyder umiddelbart før uddelingen, mens præsten står med brødet og vinen i

hænderne, skaber forbindelse mellem skærtorsdags måltid dengang og nadveren nu. Både Peter og Judas, fornægteren og forræderen, var til stede dengang og fik del i Guds kærlighed, ligesom vi trods al vores synd og skyld kan gå befriet og velsignet fra måltidet – ud i "hverdagens nærkamp", som en salmedigter har kaldet det brogede liv.

KFP